

Sygn. akt I ACa 734/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Marek Boniecki
Sędziowie:	SSA Grzegorz Krężolek (spr.) SSA Sławomir Jamróg
Protokolant:	sekr. sądowy Krzysztof Malinowski

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2019 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko M. G. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 18 stycznia 2018 r. sygn. akt I C 935/17

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 8.100 zł (osiem tysięcy sto złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Grzegorz Krężolek SSA Marek Boniecki SSA Sławomir Jamróg

Sygn. akt : I ACa 734/18

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym przeciwko M. G. (1), (...) Bank (...) SA w W. domagał się zasądzenia na swoją rzecz łącznej kwoty 201 940, 14 zł na która składały się :

- należność główna w wysokości 185 047, 96 zł z dalszymi odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP , nie niższej aniżeli wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie ,

- kwota 16 842, 18 zł, odpowiadająca wysokości odsetek umownych za okres pomiędzy 28 listopada 2015r i 31 października 2016r oraz

- 50 zł z tytułu opłat bankowych.

Bank wnosił także o przyznanie na swoją rzecz od przeciwniczki procesowej kosztów procesu.

Motywuując żądanie strona powodowa wskazywała, że M. G. (1) razem ze swoim mężem zawarła z bankiem w dniu 20 marca 2015r umowę o kredyty gotówkowy (...) na kwotę 187 628, 87 zł. Pozwana nie spłacała zobowiązania. Wobec tego umowa została przez bank wypowiedziana, a kredytobiorczyni wezwania do spłaty długu, które okazało się nieskuteczne. Dochodzona pozwem kwota odpowiada należności umownej strony powodowej.

Nakazem zapłaty z dnia 14 kwietnia 2017 r, Sąd Okręgowy w T.wydanym w postępowaniu upominawczym uwzględnił to żądanie w całości, obciążając M. G. (1) również kosztami postępowania

Pozwana w sprzeciwie od nakazu, zaskarżając go w całości, domagała się oddalenia powództwa oraz obciążenia strony przeciwnej kosztami postępowania.

Podnosiła, że środki z zaciągniętego kredytu zostały, po ich udostępnieniu przez bank, przelane na konto jej męża H. (1), który prowadził jednoosobowo działalność gospodarczą. Pieniądze zostały wykorzystane na spłatę jego zobowiązań związanych z tą działalnością, w ramach firmy (...) w T.. . Pozwana nie skorzystała z tych pieniędzy w jakimkolwiek zakresie.

Powołała się także na swoją trudną sytuację materialną i dochodową, która uniemożliwia jej spłatę zobowiązań wobec strony przeciwnej.

Wyrokiem z dnia 18 stycznia 2018r, Sąd Okręgowy w Tarnowie :

- zasądził od M. G. (1) na rzecz (...) Banku (...) SA w W. :

kwotę 185 047, 96 zł z odsetkami umownymi, naliczonymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych, od dnia 1 listopada 2016r do dnia zapłaty,

kwotę 16 842, 18 zł, tytułem odsetek umownych za okres pomiędzy 28 listopada 2015r do 31 października 2016r,

kwotę 50 zł tytułem opłat, kosztów i prowizji bankowych [pkt I],

- zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 7 962, 19 zł, tytułem kosztów procesu [pkt II] oraz

- odstąpił od obciążania M. G. (1) kosztami sądowymi [pkt III sentencji wyroku]

Sąd Okręgowy ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia :

W dniu 20 marca 2015r. M. G. (1) i jej mąż H. G. (1) zawarli z (...) Bankiem (...) SA w W., umowę kredytu gotówkowego (...) nr (...), na kwotę 187 628, 87 zł. Do dyspozycji kredytobiorców bank postawił kwotę 182 000 zł, natomiast resztę stanowiła jego prowizja.

Strony ustaliły, że należność kredytowa będzie spłacona w 93 ratach miesięcznych, liczonych według formuły annuitentowej, a odsetki będą płatne w ratach miesięcznych, w wysokościach i terminach określonych w planie spłaty kredytu, stanowiącego załącznik do umowy.

Strona powodowa była uprawniona do naliczenia odsetek według zmiennej stopy procentowej , obowiązującej w banku w danym okresie dla zadłużenia przeterminowanego , odpowiadającej wysokości odsetek maksymalnych , wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów.

Na datę zawierania umowy wysokość odsetek maksymalnych była równa czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP i wynosiła 10 % w skali roku.

Zgodnie z umową bank miał , przysłać do kredytobiorców wszystkie pisma , zawiadomienia i wezwania związane z wykonaniem umowy na adres wskazany w niej lub ten , który zostanie określony przez nich w trakcie jej obowiązywania.

Wobec nie spłacania przez małżonków zobowiązania kredytowego strona pozwana dokonała wypowiedzenia dotychczasowych warunków jego spłaty i w dniu 19 kwietnia 2016r wezwała M. G. (1) do zapłaty kwoty 192 054, 01 zł , odpowiadającej ówczesnie niespłaconemu kapitałowi [185 047, 96 zł] , odsetkom [6 956, 05 zł] oraz należności z tytułu opłat [50 zł] jak również dalszych należnych odsetek , naliczanych na bieżąco według zmiennej stopy procentowej , wynoszącej w chwili wezwania 10 % w stosunku rocznym.

Spłata miała nastąpić w terminie 7 dni od daty wezwania , które zostało pozwanej prawidłowo doręczone w dniu 9 maja 2016r

Pomimo wezwania pozwana nadal nie spłacała zobowiązania.

Ponadto Sąd I instancji ustalił , że M. G. (1) jest emerytką i uzyskuje świadczenie emerytalne w kwocie 1800 złotych miesięcznie. Ponadto pracuje, w niepełnym wymiarze godzin, w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością „ (...) „ w T. , uzyskując wynagrodzenie w kwocie 1 500 złotych miesięcznie.

W rozważaniach prawnych , oceniając roszczenie strony powodowej za w całości uzasadnione , Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności odwołał się do normy art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 Prawo bankowe [jedn. tekst Dzu z 2015 poz. 128 ze zm.], stanowiącej podstawę zawartej przez strony umowy o kredyt gotówkowy.

Wskazując , że M. G. (1) nie kwestionowała faktu jej zawarcia, jej warunków , kwoty swojego zadłużenia z niej wynikającego ani tego , że nadal zobowiązanie z której wynika wierzytelność dochodzona pozwem nie jest przez nią zaspokojona w jakimkolwiek zakresie , Sąd uznał , że strona powodowa jest uprawniona do domagania się zapłaty świadczenia , które określiła w żądaniu pozwu.

Rozważając zarzuty , którymi pozwana broniła się przez żądaniem (...) SA , tak w sprzeciwie jak i w toku postępowania rozpoznawczego, Sąd I instancji ocenił je jako bezzasadne.

Jego zdaniem nie ma racji M. G. (1) twierdząc , że nie skorzystała ze środków finansowych , które bank postawił do dyspozycji kredytobiorców w wykonaniu umowy, a te zostały od razu przelane na konto jej męża H. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...).

Po pierwsze dlatego , że powódka nie przedstawiała dokumentów wskazujących na powoływane przez siebie okoliczności . Z treści umowy kredytowej wynika , że małżonkowie G. (1) zaciągnęli zobowiązanie jako osoby fizyczne , a środki z kredytu miały być wykorzystane na „ sprawy lokalowe”

Po wtóre okoliczność podnoszona przez pozwaną jest prawnie irrelevantna dla oceny zwrotnego roszczenia banku dlatego , iż bez znaczenia dla odpowiedzialności M. G. (1) wobec niego pozostaje to na co pożyczone środki zostały wydatkowane.

Oceniając przesłanki ewentualnego rozłożenia świadczenia obciążającego pozwaną na raty, Sąd Okręgowy wykluczył istnienie podstaw ku temu wskazując , że M. G. (1) nie podejmowała nawet prób spłaty zadłużenia wobec strony powodowej.

Jako podstawę rozstrzygnięcia o świadczeniu odsetkowym Sąd I instancji powołał art. 481 §1 kc , argumentując , że zostały one określone ,w zakresie wysokości, zgodnie z postanowieniami umowy stron.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł stosując , wynikającą z normy art. 98 §1 i 3 kpc , zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy.

W apelacji od tego orzeczenia M. G. (1) , zaskarżając je w całości , domagała się w pierwszej kolejności jego zmiany i oddalenia powództwa oraz obciążenia strony przeciwnej kosztami postępowania za obydwie instancje.

Jako wniosek ewentualny sformułowała żądanie uchylenia go i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Środek odwoławczy został oparty na następujących zarzutach :

- naruszenia prawa procesowego , w sposób mający dla treści rozstrzygnięcia istotne znaczenie , a to :

a/ art. 233 §1 kpc , poprzez przekroczenie przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów i zastąpienie jej oceną dowolną , czego efektem było wadliwe uznanie ,iż kredyt zaciągnięty przez małżonkówG. (1) nie był związany z działalnością gospodarczą H. G. (1),

b/ art. 328 §2 kpc , jako następstwa nie wskazania w motywach wyroku przyczyn , które zdecydowały o nie uwzględnieniu wniosku skarżącej o rozłożenie zasądzonego świadczenia na a raty,

c/ art. 227 kpc w zw. z art. 217 §1 i 2 kpc , wobec pomięcia przez Sąd I instancji dowodów z przesłuchania w charakterze świadków pracowników strony powodowej dla stwierdzenia okoliczności towarzyszących zawarciu umowy kredytowej , w tym rzeczywistego celu , któremu miały służyć , uzyskane w ten sposób środki finansowe. Zdaniem skarżącej relacje te były niezbędne dla potwierdzenia , że pieniądze te były przeznaczone na spłatę zobowiązań jej męża jako przedsiębiorcy,

- naruszenia prawa materialnego wobec nie zastosowania art. 65 kc dla dokonania wykładni postanowień umowy zawartej przez strony , a wobec tego nie ustaleniu rzeczywistego celu jej podpisania , którym było jedynie wsparcie finansowe działalności gospodarczej H. G. (1) , któremu bank nie chciał udzielić kredytu na jej finansowanie , wobec wcześniejszego zadłużenia.

Podobnie był motywowane były także pozostałe zarzuty skarżącej : błędy w ustaleniach oraz ich sprzeczności z treścią zgromadzonego materiału dowodowego.

Strona powodowa odpowiadając na apelację domagała się jej oddalenia jako pozbawionej usprawiedliwionych podstaw oraz obciążenia M. G. (1) kosztami postępowania apelacyjnego

W piśmie uzupełniającym apelację z dnia 21 czerwca 2019r / k. 150-152 akt / pozwana zgłosiła wnioski dowodowe z zeznań świadków oraz z dokumentów.

Z treści jednego z nich , który dotyczył okoliczności powstałej po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji , wynikało , że wierzytelność (...) SA objęta sporem , wynikająca z umowy kredytowej(...) z dnia 20 marca 2015 nr (...) , została zbyta przez bank na rzecz(...)Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W. , na podstawie umowy z dnia 26 czerwca 2018r.

/ dowód ; pismo informacyjne banku do H. G. (1) , nadane w dniu 20 lipca 2018r {zawijające z pewnością pomyłkę w oznaczeniu daty jego powstania } k. 153 akt /

Nabywca wierzytelności - reprezentowany przez (...)SA zgłosił swoje przestąpienie do postępowania w charakterze powoda w miejsce Banku (...) SA w W. /k. 182 akt /

Jakkolwiek cesjonariusz wskazywał wadliwą podstawę prawną tego przystąpienia do na apelacyjnym jego etapie albowiem norma art. 196 §1 kpc nie ma w postępowaniu przed Sądem II instancji zastosowania , tym nie mniej mógł on wejść na do niego w miejsce strony powodowej , jako nabywca prawa objętego sporem./ art. 192 pkt 3 kpc /

Na taką zmianę podmiotową pozwana nie wyraziła jednak zgody , co wynikało wprost z jej oświadczenia złożonego w odpowiedzi na wezwanie Sądu Apelacyjnego / por k. 196 akt/.

W konsekwencji stroną powodową pozostał (...) SA / cedent / , co jednak nie uniemożliwiło kontynuację postępowania i wydanie orzeczenia przez Sąd II instancji Zgodnie z powołaną wyżej normą art. 192 pkt 3 kpc , w zw z art. 391 § 1 kpc, dokonane zbycie prawa stanowiącego przedmiot sporu , po jego wszczęciu nie miało wpływu na dalszy przebieg postępowania i wydanie orzeczenia rozstrzygającego merytorycznie o żądaniu pozwu.

Granice wyroku wydanego w tych warunkach objęty jest również nabywca / tu : / wierzytelności albowiem ma w tym przypadku miejsce rozszerzenie na niego powagi rzeczy osądzonej wynikającej z takiego orzeczenia.

Przechodząc do oceny apelacji M. G. (1) należy ją uznać za niezasadną.

W pierwszej kolejności skonstatować należy , iż poza dokumentem potwierdzającym fakt zawarcia umowy cesji pomiędzy powodowym bankiem a Funduszem , mającym miejsce już po wydaniu wyroku przez Sąd Okręgowy , pozostałe wnioski dowodowe zgłoszone przez skarżącą w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie mogły być uwzględnione albowiem są spóźnione w rozumieniu art. 381 kpc

W sprzeciwie od nakazu zapłaty M. G. (1) nie wnioskowała o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków w osobach pracownika banku czy księgowej w przedsiębiorstwie jej męża oraz dowodów potwierdzających fakt ogłoszenia upadłości H. G. (1) jako jednoosobowego przedsiębiorcy , czy zawarcia innych umów kredytowych w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej

Jak wynika z protokołu rozprawy przed Sądem Okręgowym z dnia 11 stycznia 2018r , bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia objętego kontrolą instancyjną / por k. 82-83 akt / , Sąd przeprowadził wszystkie wnioskowane dotąd przez apelującą dowody , a ona , działając przez swojego pełnomocnika , męża , innych dowodów nie wnioskowała.

Stąd domaganie się uzupełniania postępowania dowodowego dopiero na etapie postępowania apelacyjnego nie może być uznane za uzasadnione , w rozumieniu wskazanej wyżej normy , tym bardziej , że skarżącą nie stara się nawet wykazywać , że z tych dowodów tych nie mogła skorzystać wcześniej albo , iż potrzeba ich przeprowadzenia powstała dopiero w postępowaniu przed Sądem Odwoławczym.

Przechodząc do oceny sformułowanych przez M. G. (1) zarzutów apelacyjnych , odeprzeć trzeba ten , w ramach którego podnosi ona przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów.

Przypomnieć należy , odwołując się do utrwalonego i podzielanego przez skład Sądu Apelacyjnego rozstrzygającego sprawę , stanowiska Sądu Najwyższego , wypracowanego na tle wykładni art. 233 §1 kpc , iż jego skuteczne postawienie wymaga od strony wykazania na czym , w odniesieniu do zindywidualizowanych dowodów polegała nieprawidłowość postępowania Sądu, w zakresie ich oceny i poczynionych na jej podstawie ustaleń.

W szczególności strona ma wykazać dlaczego obdarzenie jednych dowodów wiarygodnością czy uznanie, w odróżnieniu od innych, szczególnego ich znaczenia dla dokonanych ustaleń , nie da się pogodzić z regułami doświadczenia życiowego i [lub] zasadami logicznego rozumowania , czy też przewidzianymi przez procedurę regułami dowodzenia.

Nie oparcie stawianego zarzutu na tych zasadach , wyklucza uznanie go za usprawiedliwiony, przy uznaniu , iż służy on jedynie dowolnej , nie doniosłej z tego punktu widzenia polemice z oceną i ustaleniami Sądu niższej instancji.

/ por. w tej materii , wyrażające podobne stanowisko , powołane tylko przykładowo, orzeczenia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001, sygn. IV CKN 970/00 i z 6 lipca 2005 , sygn. III CK 3/05 , obydwie powołane za zbiorem Lex/

Ponadto nie można tracić z pola widzenia również , że swobodna ocena dowodów stanowi jeden z podstawowych elementów składających się na jurysdykcyjną kompetencję Sądu , który dowody bezpośrednio przeprowadza.

Ma to m. in. i takie następstwo , że nawet w sytuacji w której z treści dowodów można , w zakresie ustaleń , wyprowadzić równie logiczne , chociaż przeciwne do przyjętych przez Sąd I instancji wnioski , to zarzut naruszenia normy art. 233 §1 kpc , pomimo to , nie zostanie uznany za usprawiedliwiony.

Dopóty , dopóki ocena przeprowadzona przez Sąd ocena mieści się w granicach wyznaczonych przez tę normę procesową i nie doznały naruszenia wskazane tam jej kryteria , Sąd Odwoławczy obowiązany jest ocenę tę , a co za tym idzie także wnioski z niej wynikające dla ustaleń faktycznych , aprobować .

To, w jaki sposób pozwana motywuje ten zarzut wyklucza jego podzielenie.

Ponieważ nie wskazuje ona w odniesieniu do konkretnych dowodów , dlaczego ich ocena Sądu I instancji jest błędna a poprzestaje jedynie przedstawienu jej własnej wersji oraz ciągu faktów , zgodnie z którymi , jej zdaniem , umowa kredytowa stron była związana z działalnością gospodarczą jej męża , to z przyczyn wyżej podanych , omawiając temu zarzutowi zasadności należy jedynie na marginesie wskazać , że z treści umowy kredytowej zawartej przez strony w dniu 20 marca 2015r jednoznacznie wynika , że małżonkowieG. (1) jako kredytobiorcy zaciągnęli to zobowiązanie jako osoby fizyczne.

Jak trafnie ustala Sąd Okręgowy z umowy wynika też , iż środki z kredytu miały być przeznaczone na „ sprawy lokalowe ”

To , w jaki sposób małżonkowie zdecydowali się zadysponować tymi pieniędzmi , zasilając nimi działalność gospodarczą H. G. (1), pozostaje bez znaczenia dla oceny istnienia po stronie jego małżonki długu wobec banku w zakresie spłaty zobowiązania kredytowego. Nie wpływa też w żaden sposób na jego wysokość. Nota bene powódka nie przeczyła , że takie zobowiązanie zaciągnęła ani temu , że kwota dochodzona pozwem odpowiada [ówczesnej] wysokości jej zobowiązania z tego tytułu.

Z podanych wyżej powodów za nietrafne należy również ocenić, podniesione przez M. G. (1) zarzuty sprzeczności istotnych ustaleń z treścią zebranego materiału dowodowego oraz błędu w nich skoro skarżąca motywuje jej w sposób tożsamy z zarzutem przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów.

Dodatkowo jedynie należy zauważyć , że zupełnie gołosłownym jest zawarte w motywach apelacji stwierdzenie , że to strona powodowa , udzielając kredytu małżonkom [jako osobom fizycznym] niejako wymusiła na nich jego zaciągnięcie , działała przy tym z premedytacją , aby doprowadzić do pogorszenia i tak już złej ich kondycji finansowej , zatajając przed pozwaną , rzeczywisty cel zawarcia umowy , którym było pozyskanie środków przez H. G. (1) na prowadzoną działalność w ramach firmy (...)

Nie ma racji apelująca , podnosząc zarzut naruszenia art. 328 §2 kpc.

Jak wynika z ukształtowanego i jednolitego , podzielanego przez Sąd Apelacyjny, w składzie rozstrzygającym sprawę, orzecznictwa Sądu Najwyższego może on być uzasadniony jedynie wyjątkowo , gdy konstrukcja pisemnych motywów orzeczenia Sądu niższej instancji jest tak wadliwa , iż nie zawierają one danych pozwalających na przeprowadzenie na ich podstawie kontroli instancyjnej orzeczenia.

Nieco inaczej kwestię tę ujmując , zarzut naruszenia tego przepisu jest uzasadniony wtedy , gdy uzasadnienie wyroku nie pozwala na stwierdzenie czy Sąd prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego i [lub] procesowego.

Tego rodzaju zasadniczymi nie prawidłowościami uzasadnienie wyroku z 18 stycznia 201`8r nie jest dotknięte albowiem w oparciu o nie jest wiadomym na podstawie jakich ustaleń faktycznych i na jakich źródłach dowodowych opartych , po przeprowadzeniu wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie , Sąd Okręgowy zastosował prawo materialne.

Wbrew argumentom skarżącej mającej wspierać weryfikowany zarzut, Sąd Okręgowy wskazał dlaczego nie znalazł dostatecznych podstaw do tego , aby zasądzone świadczenie rozłożyć na raty.

Argumentował , że pozwana jak dotąd nie zaspokoila roszczenia banku chociażby w części. Miał też na uwadze jej aktualną , trudną sytuację dochodową do której kilkakrotnie odwoływała się podczas postępowania.

Zatem jego ocena , że brak jest wystarczających podstaw do takiego rozłożenia jest poprawna skoro norma art. 320 kpc ma charakter wyjątkowy i muszą zachodzić szczególne okoliczności aby dłużnik mógł skorzystać z jej dobrodziejstwa .

Nie można przy tym nie uwzględniać , że sięgając do tego przepisu Sąd jest zobowiązany do uwzględniania także usprawiedliwionego interesu wierzyciela , który z związawszy na aktualną sytuację M. G. (1) mógłby zostać naruszony w warunkach takiego , na nowo ukształtowanego przez Sąd sposobu spełnienia przez dłużniczkę świadczenia na rzecz kredytodawcy.

Uznanie , że żaden z zarzutów procesowych oraz tych dotyczących sposobu dokonania ustaleń faktycznych nie jest zasadny , ma to następstwo , że okoliczności , które Sąd Okręgowy uczynił podstawą faktyczną zaskarżonego wyroku jako poprawne, Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne.

Wymagały one jedynie uzupełnienia o wskazane wyżej okoliczności dotyczące cesji wierzytelności strony powodowej na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W., skoro do zawarcia umowy przelewu doszło po wydaniu orzeczenia przez Sąd Okręgowy .

Nie ma racji pozwana podnosząc zarzut naruszenia art. 65 kc wobec jego niezastawania.

Jak już Sąd II instancji wskazywał wcześniej, treść umowy kredytowej będącej podstawą roszczenia banku wobec skarżącej jest jednoznaczna w zakresie tego , iż zobowiązanie kredytowe zaciągają małżonkowie G. (1) jako osoby fizyczne. Jest to kredyt gotówkowy , a środki z niego przeznaczone być mają ma cele „ sprawy „ lokalowe.

To jak później małżonkowie zadysponowali tymi pieniędzmi pozostawało bez znaczenia dla powstania po stronie M. G. (1) zobowiązania o zwrot pożyczonej sumy, na warunkach opisanych w umowie ani na jego wysokość.

To , że dokonanie tej czynności prawnej było przez bank na pozwanej i jej mężu wymuszone , a przedstawiciele strony powodowej kierowali się przy tym złą wolą, pozostało jedynie w sferze nie w wykazanych w postępowaniu twierdzeń powódki.

Sąd Okręgowy oceniając roszczenie strony powodowej za w całości uzasadnione nie popełnił też innych błędów dotyczących sposobu zastosowania relewantnych z punktu widzenia oceny roszczenia banku , norm prawa materialnego.

Z podanych przyczyn w uznaniu apelacji za niezasadną , Sąd Apelacyjny orzekł o jej oddaleniu , na podstawie art. 385 kpc.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem II instancji była norma art. 98 §1 i 3 oraz art. 99 kpc i wynikająca z niej dla wzajemnego ich rozliczenia pomiędzy stronami zasada odpowiedzialności za wynik sprawy.

Kwota należna wygrywającemu bankowi od przerywającej powódki, wyczerpując się w wynagrodzeniu pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym , zważywszy na wartość przedmiotu zaskarżenia , została ustalona na

podstawie §2 pkt 7 w zw. z §10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015r [jedn. tekst DzU z 2018 poz . 265]

SSA Grzegorz Krężolek SSA Marek Boniecki SSA Sławomir Jamróg

-